

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Andreou Veselou, ve věci

žalobce: **H. T. V.**, narozený X,
sídlem X,
zastoupený JUDr. Hugem Körblem, advokátem,
sídlem Hybernská 1007/20, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
IČO 00007064, sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 12. 2025, č. j.: MV-180634-4/SO-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobou napadeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 10. 2025 č. j. OAM-13259-9/DP-

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

2025, kterým byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon č. 326/1999 Sb.“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné, pro neplnění účelu pobytu.

2. Žalovaný spatřuje neplnění účelu pobytu v tom, že žalobce nyní namísto toho, aby požádal o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s tím, že byl přijat ke studiu vysoké školy, žádá znovu o prodloužení doby platnosti svého dosavadního povolení k pobytu za stejným účelem, tedy za účelem absolvování jazykového kurzu českého jazyka, ačkoliv dlouhodobý pobyt za účelem studia udělený z důvodu absolvování jazykové či odborné přípravy ke studiu podle § 64 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. lze prodloužit podle § 44a odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. pouze jednou.
3. Žalobce na území přicestoval na základě povolení k dlouhodobému pobytu, které mu bylo vydáno za účelem studia českého jazyka dle ust. § 64 písm. b) s platností od 16. 6. 2023 do 15. 6. 2024, a to k přípravě k následnému studiu akreditovaného studijního programu na České zemědělské univerzitě v Praze.
4. Následně žalobce požádal o nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné, jelikož chtěl absolvovat kurz českého jazyka organizovaného společností Doceo – Jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky, s.r.o. To mu bylo uděleno s platností od 21. 8. 2024 do 31. 5. 2025.

II.

Podstatný obsah žaloby a vyjádření žalované

5. Žalobce v podané žalobě předně namítl, že žalovaná v rozporu s judikaturou nevymezila neurčitý právní pojem *jiné závažné překážky pobytu cizince na území* (srov. v rozhodnutí žalované zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69).
6. Žalobce má tak za to, že rozhodnutí žalované absentuje definování konkrétních skutkových okolností případu žalobce, které spadají do pojmu jiné závažné překážky pobytu cizince na území.
7. Dle judikatury je obvykle pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území naplněn tím, že cizinec neplnil v minulosti povolený účel pobytu.
8. V daném případě však žalobce naopak po celou dobu účel pobytu plnil. A pokud ho chtěl či chce změnit, postupuje v souladu se zákonem o pobytu cizinců.
9. Žalobce nesouhlasí se spekulacemi žalované, které jsou postaveny obecně na případech, kdy cizinec často mění účel pobytu, neplní účel pobytu či jeho postup jednotlivými pobyty v České republice neodpovídá subjektivně rostoucí tendenci. Žalobce nesouhlasí s tím, že se u něj jedná o bezcílné vzdělávání formou jazykových kurzů a že žalobce nesměruje k původně vytyčenému cíli při vstupu na území, tj. studiu vysoké školy, a hlavně s tím, že by tyto úvahy naplňovaly pojem jiné závažné překážky pobytu cizince na území.
10. Žalobce zdůrazňuje, že účel pobytu po celou dobu řádně plní. Má řádnou docházku ve vyučování. Pokud mu studium nejde tak, jak by si představovala žalovaná (či OAMP), není to důvod, aby žalovaná (či OAMP) rozhodla o ukončení pobytového oprávnění či jeho neprodloužení. Obvykle je zamítacím důvodem neplnění účelu pobytu, například v podobě

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

absencí ve vyučování, opakování studia pro absence či nepracování při zaměstnanecké kartě či nepodnikání při dlouhodobém pobytu za účelem podnikání. U žalobce žádný takový důvod dán není.

11. Zákaz uvedený v ustanovení § 44a odst. 2 písm. a) zákona pro účel ostatní uvedený není. A žalovaná nemůže tento zákaz svévolně rozšiřovat ve svých úvahách jako důvod pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní. Pokud by zákonodárce takový zákaz nastavit chtěl, musel by ho včlenit do zákona. Pokud takový zákaz v zákoně není, nelze takový zákaz dovozovat.
12. Žalovaná zřejmě požaduje, aby účel pobytu žalobce byl spjat s Českou republikou a dosahoval určité vyšší intenzity a kvality. To podle žalované u žalobce patrně naplněno není. Tento požadavek v zákoně o pobytu cizinců však není a tento názorový proud je překonaný. Viz usnesení předkládajícího senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-38.
13. Pokud měla žalovaná možnost vyložit neurčitý právní pojem a měla možnost ho vyložit různými způsoby, tak i ho měla vyložit *in dubio pro mitius*, tedy příznivěji pro žalobce (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2011, č. j. 10 A 168/2010-29).
14. Je třeba rozlišovat účel dlouhodobého pobytu, který je definovatelný a zákonem o pobytu cizinců definovaný a u kterého platí pravidlo, že účel pobytu je třeba plnit a jeho případné neplnění je potom možné sankcionovat ať už zánikem pobytového oprávnění, neprodloužením doby platnosti pobytového oprávnění či neudělením nového pobytového oprávnění. S tím žalobce souhlasí. Druhý pojem je však cíl pobytu, kdy z rozhodnutí žalované je zřejmé, že žalovaná má za to, že žalobce nemíří k nějakému cíli svého pobytu a toto jeho chování sankcionuje. Zákon o pobytu cizinců však nezná cíl pobytu. Cíl pobytu není definovaný. A není ani pravidlo, že nesměřování k cíli (který navíc není definovaný) má mít za následek zánik pobytového oprávnění, neprodloužení doby platnosti pobytového oprávnění či neudělení nového pobytového oprávnění. Žalobce namítá, že rozhodnutí žalované je postaveno primárně na subjektivním názoru žalované o tom, že žalovaná se nelíbí to, že žalobce nesměruje v průběhu svého pobytu k nějakému cíli. Tento postup však zákon o pobytu cizinců (na rozdíl od neplnění účelu dlouhodobého pobytu) nedovoluje sankcionovat.
15. Žalobce pro úplnost uvádí, že již byl přijat ke studiu na vysoké školy, tedy jeho úsilí naučit se českému jazyku již přináší výsledky. Současně dne 27. 11. 2025 požádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za novým účelem, a to za účelem studia, kdy řízení o této žádosti probíhá u OAMP pod sp. zn. OAM-61487/DP-2025.
16. Žalobce namítá dále to, že nebyl proveden účastnický výslech žalobce, aby si žalovaná ověřila skutkové okolnosti na straně žalobce.
17. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že v souvislosti se vzdělávacími aktivitami žalobce nelze hovořit o pokroku ve vzdělávání ani o směřování k jeho úspěšnému absolvování. Komise nevidí důvod, proč by žalobci mělo být umožněno, aby v České republice pobýval za účelem účasti v dalším kurzu, který ani není jazykovou a odbornou přípravou ve smyslu § 64 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., byť se mu materiálně podobá (opět jde o kurz českého jazyka). Komise pak k tomu, stejně jako v žalovaném rozhodnutí, odkazuje na rozsudky Městského soudu v Praze, č. j. 19 A 17/2025-35 ze dne 27. 8. 2025 a č. j. 21 A 20/2025-33 ze dne 28. 8. 2025, v nichž soud posuzoval případy obdobné případu žalobce. Stejně tak je možné odkázat na recentní rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 19 A 53/2025-43 ze dne 1. 12. 2025, v němž soud rovněž

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

posuzoval případ obdobný případu žalobce a v němž se vyjadřoval k otázce jiné závažné překážky. Deklarovaný studijní záměr, resp. samotné podání žádosti za uvedeným účelem, představuje pro žalobce formální záminku pro získání pobytového oprávnění na území.

18. Komise připomíná, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní je tzv. zbytkovou kategorií účelu pobytu nad rámec účelů, které zákon č. 326/1999 Sb. předpokládá, a je do jisté míry věcí určité diskreční pravomoci České republiky a jejích orgánů a jejich správní praxe, jaký účel pobytu z hlediska jeho povahy a provázanosti s územím bude považovat za účel, který vyžaduje pobyt na území, a bude považován za ten, jenž povede k vydání, resp. prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.
19. Co se týče usnesení Nejvyššího správního soudu, č. j. 2 Azs 64/2024-38 ze dne 8. 4. 2025, žalovaná odkázala na rozsudky Městského soudu v Praze, č. j. 19 A 17/2025-35 ze dne 27. 8. 2025 a č. j. 19 A 53/2025-43 ze dne 1. 12. 2025, v nichž se soud zabýval i argumentací právního zástupce žalobce související s tímto usnesením.
20. Žalovaná tedy uzavřela, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce. Navrhla proto zdejšímu soudu, aby podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Hodnocení věci soudem

21. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalovaná výslovně s takovým postupem souhlasila a žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřil s takovým projednáním věci nesouhlas. Soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
22. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců: *„Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.“*
23. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: *„Dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“*
24. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2 za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

25. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců: „*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“
26. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, jak má správní orgán postupovat při výkladu pojmu „jiná závažná překážka“. Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2003, č. j. 1 As 10/2003-53, či ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, podle něhož „*se jedná o neurčitý pojem, který jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání stěžovatele odůvodnit*“. Výkladem uvedeného pojmu se soud zabýval i v rozsudku ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019-27, kde mj. uvedl: „*Pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území představuje neurčitý právní pojem, jehož obsah a rozsah nelze obecně zcela přesně definovat. Při jeho aplikaci jsou správní orgány povinny patřičně odůvodnit, v jakém jednání žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu tuto překážku spatřují. Nejvyšší správní soud přitom opakovaně uvádí, že při aplikaci neurčitých právních pojmů dává zákonodárce správnímu orgánu prostor ke zhodnocení, zda je možné konkrétní případ pod daný pojem podřadit či nikoliv. Nejprve je tedy nezbytné vymezit rozsah pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území – tj. vymezit, jaký význam tento pojem skutečně má. Následně je správní orgán povinen vyhodnotit, zda lze skutkové okolnosti projednávané věci zařadit do rámce vytvořeného jeho rozsahem – tj. jaké skutečnosti konkrétního případu lze pod daný pojem podřadit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69).*“
27. Soud připomíná, že je věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nevpuští na vlastní území, a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po níž jí byl vstup a pobyt povolen.
28. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35, vyplývá, že: „*zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7As 82/2011-81).*“ Také v případě dlouhodobého pobytu za účelem ostatní/jiné, musí cizinec plnit během svého pobytu na území účel, pro který mu bylo toto povolení k pobytu uděleno. Dlouhodobý pobyt za účelem ostatní/jiné musí mít pokaždé určitý účel, který z nějakého důvodu nelze podřadit pod účel dlouhodobého pobytu, který je zákonem o pobytu cizinců specificky upraven.
29. Soud předně uvádí, že má za to, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, správní orgány popsaly pobytovou historii žalobce a jasně zdůvodnily, proč mají za to, že naplňuje pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
30. Osmý senát souhlasí se závěry devatenáctého senátu obsažené v jeho rozsudek ze dne 27. 8. 2025 č.j. 19 A 17/2025-35, který v obdobné věci, jako je tato, uvedl:
- „*Soud považuje za správné východisko žalované, že při posuzování žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem zbytkové kategorie ostatní/jiné, má širší diskreční oprávnění, kdy může zohlednit celkovou pobytovou historii žadatele a jaký význam má pro žadatele činnost, kterou hodlá na území provozovat. Na rozdíl od některých jiných účelů pobytu vypočtených v zákoně o pobytu cizinců nárokovost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní/jiné“ nevyplývá ani z evropského práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-42, bod 29 a tam citovanou judikaturu a ustanovení).*“

Zároveň soud souhlasí s žalovanou i v závěru, že i když žalobkyně nežádá o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, ale za účelem ostatní/jiné, lze požadavky na plnění účelu pobytu při dlouhodobém pobytu za účelem studia přiměřeně vztáhnout i na případy, kdy cizinec žádá o udělení povolení k pobytu za účelem ostatní – vzdělávací aktivity. Rozdílem mezi těmito účely pobytu je, že studium žalobkyně na jazykové škole nelze podřadit pod studium podle § 64 zákona o pobytu cizinců, a tudíž žalobkyně nemůže žádat o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 42d zákona o pobytu cizinců. Obdobně se v případě žalobkyně nejedná o žádost o povolení k pobytu ve smyslu směrnice č. 2016/801/EU, o podmínkách přijímání státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, středoškolského vzdělávání a činnosti au-pair (dále jen „směrnice č. 2016/801/EU“). Soud nesouhlasí s názorem žalobkyně, že by správní orgány nemohly zohlednit, že dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v případě pobytu za účelem studia na území lze z důvodu jazykové přípravy v souladu s ust. § 44a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců prodloužit jen jednou. Správní orgány neuvedly, že prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní je „zakázáno“ analogickou aplikací citovaného ustanovení, ale použily tento argument při současném posouzení dalších individuálně zjištěných skutečností na straně žalobkyně k přijetí závěru, zda je naplněno ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Takovou úvahu soud sbledává zcela relevantní.“

31. Osmý senát se s tímto hodnocením zcela ztotožňuje a dále uvádí, že zákonodárce tímto způsobem zcela jasně vymezil, jak má probíhat pobyt cizince za účelem studia českého jazyka. Tento lze studovat pouze na akreditovaných školách a pouze po dobu dvou let. Zákonodárce zřejmě předpokládal, že žadatel o takový pobytový status je schopen na akreditované škole češtinu naučit, o to víc, pokud má být následně schopen v tomto jazyce studovat univerzitu. Tento pobytový titul tak nemůže být zneužíván pro jakýkoliv jiný pobyt na území. Pokud by bylo záměrem zákonodárce umožnit cizincům studovat český jazyk na jakékoli škole a po jakoukoliv dobu, nedával by do zákona předmětná ustanovení. Pokud tedy žalobce zvolil tuto cestu, tj. prodloužování doby studia formou jiného účelu pobytu, jedná se o obcházení zákona a tím v konečném důsledku jinou závažnou překážku.
32. Soud též dodává, že projednávaný případ se odlišuje od případu, který byl předložen rozšířenému senátu usnesením ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-42. Správní orgány v nyní projednávaném případě neaplikovaly ust. § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců, ani nedovodily, že deklarovaný účel pobytu neměl k území ČR dostatečně intenzivní, těsnou a seriózní vazbu.
33. Soud rovněž nepovažuje důvodnou ani námitku, že správní orgán prvního stupně žalobce nevyslechl (viz rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 441/2018-32). Žalobce v žalobě neuvádí, co konkrétně mělo být prokázáno jeho výsledkem, resp. jaký jiný skutkový stav měl být pomocí tohoto důkazu zjištěn. I pokud by žalobce tímto způsobem chtěl prokázat, že dosud účel pobytu plnil tím, že do jazykových kurzů reálně docházel, nestačilo by to pro vyhovění jeho žádosti o prodloužení pobytu. Ostatně žalobce měl možnost svá tvrzení kdykoliv doplnit. Jeho výslech tak nebyl nutný a byl tak v rozporu se zásadou ekonomie řízení (srovnej rozsudek NSS ze dne 20. 6. 2018, č.j. 3 Azs 133/2017-27, a ze dne 7. 3. 2007, č.j. 3 as 32/2006-52).

IV.

Závěr a náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

34. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 11. března 2026

Mgr. Andrea Veselá v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.